

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Трудовата повинност

4

Поредният кърфишек на ком-плексиран национално-отговорни интелектуалци.

Социализъм, комунизъм...

4

Нито в СССР, нито в България някога е имало социализъм, камо ли комунизъм.

Прогнозите за края на държавата и капитала

6

Новото неравенство има измененията на старото робство.

Атенатът в „Света Неделя“

9

Неудобният въпрос, на който не се намери кой да отговори вече 90 години.

Докато имаме господар на небето...

11

Православната инквизиция е била по-свирена от католическата.

ТЕМА НА БРОЯ:

ТЕМА НА БРОЯ:

Демокрацията умира. Да живее анархията!

1. Признание на очевидното

Набрах смелост да произнеса отчаяното твърдение: „Демокрацията е мъртва!“ Тук става дума не за Русия, където тя е мъртвородена. Тя умира като такава, като форма на власт и управление на обществото. Тя се превърна в бремене, което задържа обществено-политическия прогрес.

Всички похвални слова за нея имат ритуален характер: те са обърнати към миналото. На днешния етап може да се върви напред само въпреки демокрацията. Тя изчерпа своя управленски ресурс и функционално предназначение. Ерата на демокрацията приключи, светът навлезе в принципно нов стадий на развитие.

В продължение на много векове човечеството е намирало пипнешком магистралния път на развитие и се е придвижвало напред по метода на пробите и грешките. От тази историческа потребност, от гражданското му благоразумие и предпазливост е родена демокрацията – система за „взаимен контрол и баланс“.

Това обаче не можеше да продължава до безкрайност. Рано или късно главният стра-

тегически избор трябваше да бъде направен. Наскоро станаме свидетели на излиза на демокрацията до тази граница. В глобалната конкуренция спечелиха идеите на либерализма, на частната собственост и стоково-паричните отношения. Механизмът на ускорението и пробивът на демокрацията, за съжаление, отсъстваха. В този смисъл, потенциалът на авторитаризма и още повече – на диктатурата е много по-голям. Това е за сметка на правата и свободите, които хората понякога ценят много повече от материалното си благосъстояние и ред.

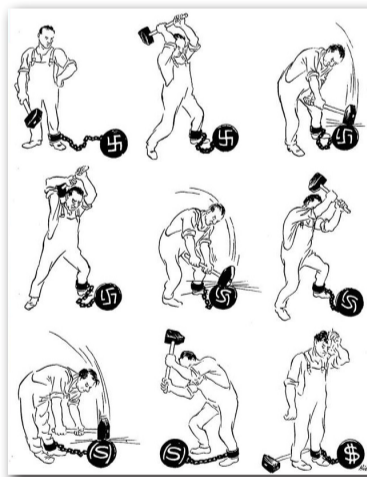
Поради това пазарните реформи в Русия, които решиха да извършат с демократичните методи, престанали да отговарят на нуждите на епохата, не получиха шанс. Дори фактът, че все още ни управляват, се дължи на възраждането на авторитарните тенденции, а не на самата демокрация.

Ние, руснаците, бяхме предупредени за такъв развой на събитията. Още през 1923 г. в „Новото Средновековие“ Николай Бердяев пише: „Демо-

» » » продължава на страница 3

ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

9 май – кой кого победи?

ДРЪЖТЕ КРАДЕЦА!

Мразя крадците

– Мразя крадците! Но ако децата ми останат гладни, няма да се замисля, преди да открадна.

Докато жената говореше така и кърмеше третото си дете, се сетих за момченцето, извадило изсъхналата едноседмична банчица от казана за боклук, в който я бях изхвърлил. Двете с кака му я задъвкаха със светнали очи. Сигурно в това време баща им обикаляше улиците в търсене на работа... или на нещо, подходящо за крадене.

Аз също мразя крадците. Всички ги мразим. И искаме да ги няма.

Три въпроса: кой кого победи във Втората световна война, края на която през август ще се отбележи като 70-годишен юбилей? По какво се различаваха и с какво си приличаха воюващите? Какво именно бе победено?

Първият отговор е категоричен и неведнъж огласяван не само на страниците на вестника ни, но и изобщо битува като мнение в анархическите среди още тогава, преди един живот време: **правителствата побежда-**

ват своите народи. Защото войната започва и завършва като империалистическа. В нея не изиграват практически никаква роля истински народни съпротивителни движения, каквито има след Първата световна, още по-малко подобни на Жакерията, избухнала на 28 май 1358 г. построгогодишната война. Всички са превантивно смазвани, пък също както Жакерията, със съвместни усилия на „главните противници“, подмолно

» » » продължава на страница 3

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

В потвърждение на това американският писател, математик и публицист Върнър Винджи пише още през 1993 г.: *В рамките на не повече от 30 години (т.е. отново към 2023 г.!) ще разполагаме с техническа възможност за създаване на свръхчовешки интелект, след което човешката епоха ще бъде завършена.* Т.е. технологичният етап в развитието на днешната цивилизация, в нейната цялост, е близък до своя завършек.

Все повече дейности и решения на трудови задачи постепенно се автоматизират на все по-високо ниво. Вече съществуват инструменти, които ще освободят хората от болшинството рутинни и досадни професии.

Дори най-радикалните идеи ще могат да се разпространяват „със скоростта на светлината“ и моментално ще стават достояние и на „петото съсловие“.

Това свръхускорено развитие на РР, чиято най-близка фаза е внедряването в експлоатация – наред с нанотехнологиите, биотехнологиите, роботиката – на „изкуствения разум“, ще направи възможно постигането на:

технологии на основа на електрониката и роботите, които все още ни изглеждат фантастични; „свръхчовешки“ умно „планиране на нуждите и управление на вещите“; изобилие от всякакви продукти и услуги; свобода и безопасност; възможност да се прави само това, което искаме, колкото и докогато искаме; енергетични революции; чиста околна среда.

Поради това всички опити да **детайлизираме и прецизираме предварително** структурата и функционирането на бъдещото общество в епохата на революциите ще изглеждат смехотворни, ако не и жалки.

Заедно с неограничените възможности, които РР разкрива пред едно анархокомунистическо общество, ще стават все по-очевидни:

а) Несъстоятелността и вредността на частната или държавна собственост върху открития, технологии, производства и услуги, както и на разпределението, извършвано от паразитите – собственици или властници (или съвместно).

б) Невъзможността на „елитите“, поради тяхната алчност и властолюбие, да се справят с т. нар. техногенна безработица.

в) Възможностите за нова организация на труда и планирането – при това, планиране извършвано **отдолу-нагоре**, съобразено единстве-

„Демократичният характер на отвореното западно общество улеснява проникването и „разтварянето“ на тези елементи в него, което затруднява силно откриването на враговете и на опасността“.

но с нуждите и – като следствие – разширение на полезните производства и услуги, създаване на нови, съкращаване или закриване на старите.

г) Нуждата от разпределение и преразпределение на трудовите ресурси в онези сфери, където все още е необходим физически труд или човешко участие в повтарящите се еднообразни, скучни и дори затпяващи операции, които все още не са автоматизирани, не се извършват от роботи и т. н., както и от „закриването“ на всякакви вредни и излишни дейности, професии, производства и услуги.

д) Превръщането на „лумпени и маргинали“ в свободни и творчески личности.

Същевременно, все повече хора от „опасните класи“ ще започнат да поставят въпроса – **има ли причини, оправдание и смисъл съществуването на днешното общество?** По-точно:

На властта и гелението на хората на командвани и подчинени?

На социалното неравенство? Тоест, „легитимно“ ли е съществуването на грабежа, лукса и охолството за малцина и бедността, лишенията и мизерията, обуславящи неравенството?

Социалната интернационална революция, всъщност е решението на тези и подобни проблеми пряко от народите, което означава заместване на днешното интернационално и социално статукво с радикални-

те мерки, набелязани в планетарно разширената **позитивна програма**, която е нашият отговор на глобалния империализъм (на господството и експлоатацията) на „нисшите“ от „висшите“ класи в света.

* * *

Докато РР разрушава/унищожава социалното статукво, глобализацията (империализмът), в условията на излизане на арената на новите хищници от „КРИБ“ и др. неподозирани и всевъзможни коалирания между тях ще минират интернационалното статукво. **Интерференцията на земетръсните вълни с „магнитуд от 10-та степен“, са част от обективните предпоставки за създаване на поредната и вероятно сетна революционна ситуация.**

Нашата задача е изграждането, макар и в ембрионално състояние, на един адекватен идеен и организационен фактор за трансформиране на идващата революционна ситуация в социална революция...

4) Осъзнаване от масите на следващите 20-25 години от развитието на света в резултат на РР и глобализацията:

Двата фактора, определящи развитието в настоящата и предстоящата епохи, с които започнах моето изложение, се намират в съотношение на субординация,

в смисъл: **Глобализацията**, разглеждана като съвременен свръхимпериализъм (а не като основа за обединение на човечеството в една световна конфедерация), е във **висша степен следствие от РР, защото „Първият свят“** (по-точно капиталът в страните на „златния милиард“) **търси трескаво компенсация на своите свиващи се поради роботронната революция реални печалби.** (Мотивировката на тезата може да се види в статиите за финансовата криза от 1987 г. и др. от сборника „Край на държавата и капитала“).

Двете възможности за „компенсация“ са в политиката на:

а) Ограбване на чуждите развиващи се и развити страни, и

б) Ограбване на своите „нисши“ класи.

Такава политика предопределя еднозначно следствията, които могат да бъдат:

а) Класически войни за преразпределяне на процентите и за господство над света или над негови региони и/или б) Класови войни във всички им възможни форми.

Така ще се съберат всички необходими и достатъчни условия за превръщането на триумфалния марш на капитализма в позребаелен (в реквием) поради забелязването и от Бжежински **пробуждане на народите и „нисшите класи“, поради „преселението на народите“ и революцията в средствата за комуникация, които правят**

света неуправляем от „силните на геня“ и вещаят настъпването на общочовешката пролет с излизането на сцената на „деструктивните елементи“, пред които се откриват небивали възможности.

Още през 2004 г. Бжежински казва: *„Демократичният характер на отвореното западно общество улеснява проникването и „разтварянето“ на тези елементи в него, което затруднява силно откриването на враговете и на опасността“.* Той разбира, че историята изправя „елитите“ пред Хамлетовия въпрос „да бъдат или не“, а от бюджетите за НАТО и за полицейските сили на участващите в него страни, от пропагандната линия на СМИ и от „общото юридическо и полицейско пространство“ личи, че елитите се ориентират към „затваряне“ на обществото, което аргументират с „тероризма на нисшите“.

Срещу очертаващата се революционна перспектива и реализацията ѝ господарите на света ще се съпротивяват с всички средства – от раздаване на трохите от банкетната си софра на плебса, до репресиите и войните за сваждането му. **Алтернативата** пред господстващите класи е **глобална империя, т.е. една империя-акционерно дружество, или борба за световно господство в мултиполярния свят?**

В крайна сметка, тяхната „алтернатива“ ще изправи човешкия род пред дилемата **анархия (СР) или смърт.**

Ако американският работник (или този от метрополията) „струва на капитала 10 пъти по-скъпо“ от пролетария в колониалните периферии, тогава, след като платят на последния неговия „десятък“, за експлоататорите остава 9/10. Ако от тях „патрициите“ раздават 2/10 или 3/10 на своите лумпени (опасни класи или принадлежащи към „петото съсловие“), за тях ще останат 7/10 или 6/10. Резултатът (макар и временен) би бил **едно ново издание на Римската империя с пролетарии в „колониите“ и лумпен-пролетарии в последния „Рим“.** В новата Римска империя ще има 1% патрициите, владеещи „националното“ богатство, 9% – „средни“ войници, полицаи, бюрократи и т. н., и 90% лумпен-пролетарии с всички последици от подобна „социална стратификация“.

Както е казал преди повече от 100 години английският милиардер и политик сър Сесил Роудз: **„Империята е въпрос на стомаха и на оценяването ни!“** •

(следва)

ТЕМА НА БРОЯ:

Демокрацията умря. Да живее анархията!

» » » продължава от страница 1

крацията провъзгласява свободата на избор, но в тази свобода дълго не може да се пребивава, трябва да се възползваме от нея, за да изберем някаква истина. А това отвеща от въд границите на демокрацията. Единственото оправдание за демокрацията е, че тя сама преодолява себе си. Модерната демокрация явно се изражда и вече не привлича никого.

Дълго време, на всяка критика на демокрацията се отговаряше с думите на Уинстън Чърчил: „Демокрацията е най-лошият начин да се управлява страната, ако не се броят начините, към които е прибегвало човечеството преди нея“. Този аргумент е работил, докато е изглеждало, че отхвърлянето на демокрацията задължително ще доведе до връщането на старите форми на управление.

Неизбежно обаче трябва да настъпи момент, когато на човечеството ще му гоиде до гуша да съществува в рамките на най-добрия от най-лошите възможни начини. Съгласете се – ако демокрацията е безсмъртна, значи социално-историческият

напредък е прекратен въобще.

2. В очакване на неизбежното

В такъв случай какво трябва да я замени? На смяна на политическия проект „Демокрация“ ще дойде проектът „Анархия“.

Разбира се, победата на „Анархията“ над „Демокрацията“ няма да се случи едновременно и не повсеместно. Става дума за достатъчно дълъг и сложен социално-политически процес, обусловен от конкретно-историческите особености на всяка страна.

Прието е да се смята, че анархията е абсолютно разрушителна сила, която може само да дезорганизира обществото. В действителност, няма нищо по-невярно от това. Възприемането на анархистическите идеи от незрялото политическо съзнание е довело до много болезнени последици. В широкото „обществено мнение“, вместо истинското значение на идеята, се е оказал един типичен продукт на филистерската „мисъл“.

От неокarikатурена анархистическа гледна точка,

власт, заслужаваща доверие, няма и не може да има. Властта във всяка своя форма, в крайна сметка, винаги е инструмент на насието и на алчността.

Въпреки това, с появата на демокрацията някак си започват да вярват, че тези дефекти са преодолими. Бившият премиер Егор Гайдар и неговите сътрудници обаче успяха да докажат обратното: демокрацията, успешно решавала проблемите с управлението в по-ранни епохи от историята, сега в Русия е започнала да работи само за своя сметка. Тя нагледно е доказала, че с нейна помощ е възможно само ретроградното, ракообразно движение.

Под влиянието на либерално-демократичните реформи, от картата на света изчезна цяла страна – десетки милиони станаха бежанци в собствената си земя. Това, което по-рано се наричаше „национална икономика“, къде с измами, къде по открито бандитски начин, премина в частни ръце. Населението беше ограбено няколко пъти за сметка на ваучерите на приватизацията, за сметка на „освобожданието на цените“, деноминацията на рублията, играта

с лихвените проценти. В резултат на това, вътрешният дълг, който държавата не бърза да ни изплати, надхвърли 113 милиарда долара, макар че външният дълг, в приблизително същите размери, бе разчистен с успех доста бързо от руските власти.

Разликата в доходите между най-богатите слоеве от населението и хората, принудени да се борят за оцеляването си, е достигнала катастрофални размери. Според някои експерти, тази цифра достига повече от 20 пъти. И това въпреки факта, че броят на благоденстващите не надвишава 10-15%, а на едва свързващите двата края – 90-85%.

Всичко от случилото се погоре се извърши по законите на истинската „демокрация“, която твърди, че олицетворява „народовластие“. В резултат на това, Русия излиза от либерално-демократичния експеримент с много по-големи загуби от Съветския съюз през Втората световна война.

Страната реагира по напълно анархистичен начин – с активно гласуване „против всички“. В Москва, най-просперирация град в Русия, на по-

следните избори за Държавна Дума на всеки четири избиратели, един гласува „срещу всички“, а на държавно равнище гласуването е достигнало почти 13%. И това е само върхът на айсберга. В подвоната му част – почти половината от руските избиратели, са решили въобще да не обръщат внимание на парламентарните избори. Съвсем ясно е, че гласуването „против всички“ и демонстративното неучастие в изборите бяха анархистически протест срещу остарялата система за набиране на персонал и функциониране на демократичното правителство.

Има много хора, които се стремят да поставят знак на равенство между понятията „хаос“ и „анархия“. В най-добрия случай, това е неволно заблуждение. Анархията не отрича необходимостта от осигуряване на реда и ефикасното управление, тя не отрича силата и не елиминира изборите – зависи какви, как, кога и от кого се упражняват.

Първородният грях на демокрацията е, че тя има посреднически характер, а всяка структура, образувана върху подобна основа, рано или къ-

» » » продължава на страница 8

ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

9 май – кой кого победи?

» » » продължава от страница 1
съюзени, за да овладеят разбунтувалите си роби – Испания, Варшавското въстание, по-късно и Гърция, опитите в Италия и Франция. Обикновените трудови хора по света са насъскани да се избият едни други, не е допуснато да воюват за собствените си интереси, накарани са да „изберат по-малкото зло“ – интересите на своите управляващи „елити“.

Когато замлъкват оръжията по бойните полета обаче не настъпва мир. Продължава класовата война. Бедните остават бедни, макар и накичени с ордени; предишните богати остават богати и с достъп до властта – с малки показни жертви измежду твърде ангажираните със загубилата битката кауза, а не най-големите виновници. На въже то не увисва нито император Хирохито, нито Сталин, нито кръвожадният и бездарен Жуков, нито поощрителите на масовите изнасилвания в окупирана Германия, нито убийците от Катинската гора, нито далите заповеди за изпепеляване на Дрезден (свидетел на което е бил военнопленникът Кърт Вонегът), Хиросима, Нагасаки. Сталиновият режим не омеква поне от кумова срама и като жест на „благодарност“ към народни-

те маси, спасили болшевишката върхушка. В Америка още 20 години просъществува расова дискриминация, сравнима с нацистката. Във Франция и до ден днешен излазят високоставени колаборационисти, но през 1945 г. „праведният гняв“ се стоварва върху проститутките, обслужвали немските окупатори, за да не умрат от глад. Лондонското правителство не спира вековното мачкане на ирландците. Всички тези факти потвърждават отговора на първия въпрос: **победиха експлоататорите, изгубиха експлоатираниите.**

Вторият отговор би заел много място, а и вече стана дума за расовата сегрегация в американската армия. **Концентрационни лагери** има и в Германия, и в СССР, и в САЩ – за американски граждани от азиатски произход. Японската войска избива хиляди китаици, корейци, вьетнамци, сингапурци и какви ли не други всеки ден, експериментира с биологични оръжия. Великобритания единствена се опитва да имитира смекчаване на политиката си на произвол и потисничество в колонията – и то не само срещу „туземците“, но и съсъвсем „белите“ австралийци – единствено по съображения да не си отваря „вътрешни фронто-

ве“, докато е въввлечена в борба с Хитлер. В Индия обаче започва гражданска религиозна война, довела по-късно до отцепването на Пакистан, плод на колониалната политика. Внимателното вглеждане в порядките в страните, оглавили Втората световна капапница, разкрива изненадващи прилики между режимите – изненадата обаче е за сметка на онези хора, които безкритично поемат официалната пропаганда, имунизирани срещу търсенето на истината с внушенията, че „така е патриотично“.

Приликата е и там, че нацистите в армията бедняци са грозири, за да воюват – с алкохол, метамфетамини, с промиване на мозъците. От двете страни на фронтовете воюват хора със сходно социално положение. Истинските им врагове се намират в тила им, в командните щабове и правителствените кабинети.

Какво е победено в онази война, на която наистина е трудно, ако бъдем придирчиви, да посочим истинския край, понеже тя подпалва нови войни? Официалната версия е, че бил победен „фашизмът“. Фашизмът обаче е в Италия, а тя не е най-активната и рано изпада от играта като самостоятелен фактор. Фашизмът

като идеология означава класов мир, гарантиран от всемогуща държавна машина с репресивен апарат, който притежава извънредни пълномощия. Но не говорят ли и днес работодатели, профсъюзни чиновници, политици и медиини „звезди“ за същия „класов мир“? Не получава тук и там полицията извънредни пълномощия да „бори тероризма“ – чедо на потисничеството на богатите спрямо бедните? Не възникват ли извънредни съдилища? Или дори агенции, които затварят, изтезават и убиват хора без никакви съдебни санкции, без ни най-малко, дори формално, обществено одобрение на действията си? Нямахте ли съвсем наскоро в Петербург сборище на неонацистки по същество партии от Европа и Америка?

В Германия от онова време няма фашизъм – на власт е националсоциалистическа партия. Вдъхновена, но и мотивирана „да го направи по-добре“ от болшевишката диктатура. Малко ли са и днес „патриотичните“ партии с уклон към „социализъм“, така както го разбира, тоест леко гримиран капитализъм със силна държавна регулация?

Оттук и логичният отговор е: **НИЩО не сте победили във Втората световна война, господа „демократи“, либе-**

рални, „суверенни“, самобитни и други. **Вие НАСЛЕДИХТЕ нацизма**, стъпкахте фетишите му, забранихте дискусии, криминализирахте символиката, но използвате същите практики, каквито развиха в Третия райх социалистът Хитлер и в държавата на „възрождения Рим“ социалистът Мусолини. Освен това, позволите на най-успешния фашист Франко кротко да пукне в леглото си, а не да се отрови в бункер или да го провезят на площад. Одобрихте и до днес мнозина одобрявате изроди като Пиночет и дълъг списък подобни нему джелати.

Историята е най-идеологизираната „наука“. Именно заради това, наред с икономическата и политическата, анархистите сме против идеологическата власт. Където идеологемите в антураж от демагогеми са по-важни от фактите, там истината е заровена така, че иманяри не смятат да припарят до нея. Но истината и само истината може да помогне да станем свободни, да отстоим свободата си и да не хлътваме в същите грешки, по които човечеството е принудено да се слъва отново и отново, само защото има кому да е изгодно това мъчително ходене в кръг. •

Васил Арапов

НОВИНИ

Мазиотис и Ксирос – врагове № 1 на САЩ

Като реакция на приетия от гръцкия парламент закон за премахване на изолационните затвори тип „Г“ и за лечение под домашен арест на затворници с над 80% инвалидност, Американското правителство, с дата 21 април 2015 г., вкара Никос Мазиотис и Христодулос Ксирос в списъците с най-опасни за САЩ терористи и ги постави под ударите на извънредното законодателство, прието след 11 септември. Това означава, че ако Мазиотис и Ксирос, хипотетично, някога излязат на свобода, ЦРУ може да ги гръмне и на гръцка територия. •

Сблъсък между полицията и анархисти, протестиращи срещу добива на злато в Халкидики.

Канадската компания „Елдо-радо голд“ (нейното българско подразделение е „Дънди Прешъс Метълс“) получи концесия при предишното гръцко правителство да съсипе природата на Халкидики, което доведе до множество протести и бунтове на местните жители.

В обръщението на протестиращите се казва:

Процесът на приватизация на ДИТА се проведе в колаборация с корумпирани политици, съдилища и банки, които не успяха да извършат надлежна проверка, и осигуриха убийствени заеми за новите собственици – пари, които никога не стигнаха до фабриката. Нашата страна страда от липса на законов контрол: криминалните елити се измъкват през удобни вратички в наказателния кодекс, което означава, че няма съд, който да накаже финансовите и търговски престъпления.

Тази легализирана кражба отрече нашите основни човешки права: имаме над 40 месечни заплати в просрочка, заради които останаме гладни и в лишения; бяхме принудени да гледаме как нашите роднини умират, защото не можем да си позволим медицинското им лечение.

Сега производството по неспостоятелност е започнало.

Спешно отправяме молба към Международното работническо движение за морална и материална подкрепа. •

КОМПЛЕКСАРО-ИНТЕЛИГЕНТСКА

Трудната повинност

Утешавам се с мисълта, че т. нар. „рогна“ интелигенция още не е ударила дъното – или, според друга гледна точка, достигнала смайващи висини – в изкуството целуване на властнически задници. Все пак не е създала, като руската, статуя на Путин, облечен като римски император, за да украсява московска метростанция. Не изкарва и като задокеанската на конвейер филми и сериали, които издигат кой да е американски президент до образ на безпозгрешно, отговорно, загрижено за справедливостта, морално съвършено и т. н. и т. п. същество, направо бог. У нас мащабите са по-скромни, не страдат от особена оригиналност.

Само че действителността все по-често ми поднася примери, че комай греша. Ето, професорът математик Михаил Константинов с формули, но и с думи прости доказва като теорема, че бащата на нацията Бойко Борисов ЗАСЛУЖЕНО ще пребъде както в ИСТОРИЯТА, така и на власт през следващите ДЕСЕТ години – за благо на целокупния, естествено. Или

целопродания – как е по-правилно?

Но разнищването на словословенето като феномен не ми е на ума в тази статия. Професорът често изразява разни свръхценни приумици на своя кумир, пуска ги в публичното пространство за сондаж на „обществено мнение“ – в което преобладават обаче не гласовете на мнозинството, нито дори гласовете на разумното малцинство, а единствено крясъците на най-напористите... и най-лансирани от медиите. Непредставителността на такъв рог „проучвания“ не смущава строгия, отгаден на Статистиката професор. Неговата задача е да пусне мухата да бръмчи в главата.

Поредната муха е „задължителна трудова повинност“, предишната – „задължително гласуване“ още се влачи и трупа „популярност“ със силите на кресльовците „от народа“.

За какво „иде реч“, според един от любимите изрази на ББ?

Ами лесно е – набутване на неграмотните цигани в трудови армии, където да ба-

чат „за интересите на нацията“, докато не научат занаят, с който да „излязат на пазара на труда“.

Смая ме журналистът, който интервюираше изобретателя на тази идея – взе че попита дали само циганите, или все пак и неграмотните българи също? На което изобретателят – скромен, защото рекъл, че идеята е още от Стамболийски – сухо и лаконично се съгласи.

Грандиозно! Как още никои не се е сетил?

Съзирам обаче най-малко три проблема, заради които ИДЕЯТА ще се реализира ТРУДНО, ако не и никак.

Първо, само циганите ли са обществен проблем номер едно? В Румъния, която напоследък у нас хвалят, процентно циганите са повече отколкото са у нас. И в Унгария е така – нея също сочат за пример. Или – разширено питане: само неграмотните „неподходящи за пазара на труда“?

Второ, стотина цигани не могат да причинят толкова злини, колкото постига с деянията си един чиновник, респективно политик или банкер, например. Трудовата по-

винност няма ли да засегне и „образованите“, които всъщност създават проблеми на цялото общество с действащата и бездействащата си?

Трето, прословутият пазар на труда затова е пазар, че не дава работа на всички. Нуждае се от контингент „излишни“, за да мотивира наетите да бъдат по-послушни и търпеливи към издевателствата на работодателите. Шом работодателите не са в състояние да оберат „излишъка“, кой и за какво ще плаща на трудоваците? Или ще е както в строителни войски – теглиш ралото за чорба, легло със скъсани чаршафи и правото на домашна отпуската – три дни на всеки два месеца? Какво ще работят? Строителство, вика господин професорът. МОЛЯ? Навред из страната са безчет замразените обекти. А да ремонтиращ току-що построени, понеже са калпави – това не е работа, а гавра.

Националсоциалистите в Германия, болшевиките в СССР и президентът Рузвелт в САЩ опитаха трудоармейството. Германците се

» » » продължава на страница 5

МИТОЛОВНА ФЛОТИЛИЯ

Социализъм, комунизъм...

Бика за розата – нито в СССР, нито в България досега е имало социализъм, камо ли комунизъм. По определение социализмът е строй, в който всеки получава според труда си и дава според способностите си. При социализма фабриките са на работниците, земята е на селяните, властта е в народните събрания по места. Съществуват ли преобладаващи парично-стокови отношения, дума не може да става за социализъм. Съществуват ли класи, които по мястото си в управлението и в отношението си към собствеността не са равнопоставени, пак не е социализъм. Това си е капитализъм – нека бъде „мек“, нека бъде „социален“, но е капитализъм.

При социализма няма нужда от репресивни органи, и то подчинени на един властови център.

Просто марксистите от самото си начало харесват думата „социализъм“ и я издълбават върху собственото си творение – държавният капитализъм, за което получават доста критики още от Бакунин.

С комунизма нещата са още по-категорични. Комунизъм е строй, при който не съществуват класи, не съществува държавност, всеки дава според възможностите си, а получава според потребно-

Нито в СССР, нито в България досега е имало социализъм, камо ли комунизъм

стите си. Това описание по никакъв начин не пасва на практиката в страните, набедени за „комунистически“. Там е имало – и има! – пари, съществува класово разделение, наличие и силна централизирана държава с много упълномощени и въоръжени до зъби репресивни институции.

Имало ли е тогава социализъм и комунизъм някога? Да. В най-новата човешка история, като започнем с **кооперациите в България**, островчета социалистически инициативи, но преди 9 септември 1944; островът крепост **Кронцаг**, разгромен през март 1921; комуните в **Украйна** 1919-1921 и **Испания** 1936-1938. Има и много други примери, но всичките премълчавани или оклеветени, за да може гладко да тече пропагандата на „анти-

комунизма“, често съпровождана със скърбене за „избития елит на нацията“, при все че онзи „елит“ е лика-прилика с БКП чорбаджиите, а още повече прилича на днешния му-тренски;

Откъде тогава тръгва тази лъжа, това проституиране с термини?

Първо Ленин решава да се разграничи от социалдемократите, съвсем справедливо определяйки ги като буржоазни подлоги, и кръщава партията си „комунистическа“. На опасенията, че така народът ще бърка партията му с анархистите, отговаря: *по-добре с тях, отколкото с лайната*. След това умело използва комунистическите идеали за гемагогия срещу самите анархисти и целите народи на Руската империя. Междувременно, като изтъкват понятията „социализъм“ и „комунизъм“, той и неговите наследници омърлят тези идеи до такава степен, че да предизвикват у масите емоционално отращение. Досуц кукувица – всяко посетено от нея гнездо остава насрано.

По-късно и Западните пропагандисти наричат болшевишките диктатури „комунистически“. Със същата цел – дискредитиране на идеите за свобода, равенство и справедливост. По същия начин турят Хитлер, Мусолини и Сталин в

графата „тоталитаризъм“, а за „авторитаризъм“ обявяват Франко, Пиночет, днешна Саудитска Арабия. Един вид отделят „чуждите“ кучи синове (лошите) от „своите“ кучи синове (добрите), макар че разликата в жестокостта на всички изброени овде режими е минимална и предимно количествена. При това за кратко Сталин е съюзник, та повече му пасва „комунист“, отколкото „вожд на социалистическа държава“, понеже Хитлер пък е вожд на националсоциалистическа. Сакън електоратът, данъкоплатците и мобилизационните резерви за пушечно месо да се не объркат нещо и да не разпознаят в собствените си общества похватите на „комунистите“ и „социалистите“. Това би било възмутително за държави с „демократичен“ имидж!

Затова днес, когато чуем „антикомунизъм“, това изобщо не означава нещо добро. А чуем ли „социализъм“, нека се оледее ума ли в него „по-равни от равните“, въртят ли се пари, патрулират ли ченгета, пълнят ли се затворите. Ако всичко това става, значи реален социализъм няма, налице е поредната победна обиколка на сяещата от успеха си голяма и нагла лъжа.

Докато тя лъкува, на всички нормални хора ще е криво. •

Васил Арапов

Трудната повинност

» » » продължава от страница 4

подготвяха за война – имаше известна файда, ако не обръщаме внимание на „страничните ефекти“, а бъдете сигурни, че никои не би искал да бъде в положението на такъв „ефект“. Болшевиките също се готвеха за война и не пестяха „човешки материал“ – а у нас снес кои би пожелал буквално да мре за „родината“, докато 100 хиляди мутри, 60 хиляди служители на МВР и безчет чиновници си клатят краката? Новият курс на Рузвелт пък не постигна нищо, преди да започне Втората световна война и военната промишленост на Америка да изтегли страната от икономическата криза.

Професорът, втрепенен в прелестите на математиката и в богоподобното сияние на премиера Борисов, би трябвало да се сети, че РАБОТАТА НАМАЛЯВА, ръчната работа отива в миналото. От средата на 1970-те настъпва автоматизацията и роботизацията. Един обучен (предимно за своя сметка, това е конкуренцията на пазара на труда!) специалист на пулта

на роботизирано производство замества стотици работници с различна квалификация. И то специалистът е обучен не кой знае колко задълбочено, понеже КОНСТРУКТОРИТЕ (избирани от работодателите по един измежду хиляди таланти, като всеки талант е жертвал доста сили и средства за съответното образование) са създали достатъчно умни машини, операторът само натиска копчета според съставени от други хора инструкции.

Професорът би трябвало да погледне календара – идеята му МОЖЕ БИ щеше да свърши работа в началото на миналия век – ама и тогава не свърши кой знае колко, не и за благоденствието на ВСИЧКИ, а само за генералите и фатмаците от трудоармиите, за редниците останалите трошици и белези от злополуки. А, да – и тапици, че са преминали „обучение“ да изпълняват команди. Защото са неучи и само за това ги бива ли? Не, а защото са лишени от възможността да се образуват, при все че им е вменено като задължение, защото колкото и да се тру-

*Прословутият
пазар на труда
затова е пазар, че
не дава работа на
всички. Нуждае се
от контингент
„излишни“, за да
мотивира наетите
да бъдат по-
послушни.*

гят, системата накрая разпределя изработените блага по минимума за тях, с мазолите, но по максимумата за онези с меките ръчички, дори и нагоре да са напогани с мускули от фитнеси и хранителни добавки.

За да не завършвам отново „черногледо“, ще взема да похваля професора – защо не? Идеята му е ПРЕКРАСНА, ама с малко модификации. Сериозни модификации, понеже с

ОРИГИНАЛНИЯ си вид направо буди подозрения, че интелектуалецът Михаил Константинов призовава да реставрираме робовладелския строй.

В една анархистична революция също ще има „трудова повинност“ – народът ще извършва реално обществено-полезен труд, защото така е решил, а не защото някой го е „повинил“. По изчисления от 1885 г. е било достатъчно ВСИЧКИ трудоспособни да работят по четири часа пет дни седмично, така че светът да се ЗАРИНЕ в блага. Само че в условия на анархокомунистическо общество богатата ще бъдат разпределени според потребностите на всекиго, не според тарифи, съставени от чиновници и политици, за работодателите изобщо не говорим, понеже такива при анархия липсват. И „повинността“ ще трае, докато влязат в синхрон сруженията на производителите и обединенията на потребителите, за да протичат рационално стопанисването, производството и потреблението. Инженерите и техниците да говор-

шат тая пуста, проточила се като предсмъртна агония на капитализма роботизацията, за да стигнем до състоянието да работят само онези, които искат, но и пасивните храненици да не излапват дажбата на работещите, да не им се пречкат, още по-малко – да им нареждат. Понеже сега именно привилегированите безделници получават хем власт над останалото общество, хем консумират в пъти повече от работливите – е, как това ще възникне „трудолюбие“ у млади и стари наши съграждани!

Така и трудът няма да се схваща като „трудова данък“ към обществото, а просто стъпка към използването на постигнатото (налично и в съвременния свят) изобилие. През останалото време – утоляване на тази жажда за знания, която е единственото сигурно в „мързеливата човешка природа“, както я описват държавофилите и любителите на частния или държавния капитализъм. Ако не бе любознателността, би ли имало на този свят изобилие от хора? •

Хасан Девринджи

ЮРИДИЧЕСКА КОНСУЛТАЦИЯ

Незаконните закони

Знаете ли, че: в глава Първа („Основни начала“) член 1 алинея 3 на Конституцията на клетката ни нечиста и несвятата република ФАКТИЧЕСКИ държавата е обявена за противозаконна!

Буквално: *никоя част от народа, политическа партия или друга организация, държавна институция или отделна личност не може да си присвоява осъществяването на народния суверенитет.*

С факта, че този член от Конституцията е НАРУШЕН, нещо повече – ПОТЪПКВАН откакто го има, в интернет-проучване са съгласни повече от 96% участвали

Ще рече, че суверенитетът (неотчуждаемо качество; изключително право да се упражнява върховна власт; пълновластие на народа като източник на властта) следва да се осъществява НЕПОСРЕДСТВЕНО от населението, понеже посредници и представители имат собствени интереси и дори при фантастична добросъвестност пак биха неволно изопачили народната воля. Следователно, народът трябва да се произнася: *всеки закон дали да има сила, или не; всяко назначаване на длъжностни лица, от които пряко зави-*

С факта, че този член от Конституцията е НАРУШЕН, нещо повече – ПОТЪПКВАН откакто го има, в интернет-проучване са съгласни повече от 96% участвали в гласуването

сят човешките съдби – дали да заемат даден пост, какви правомощия и за колко време да притежават; дали е приемливо, или не *всяко решение на упълномощените лица и институции.* При това референдумите не бива да бъдат разрешавани и формирани от „част от народа, партия или организация, държавна институция или отделна личност“, защото по този начин препякват на „осъществяване на народния суверенитет“. Институции и организации имат единичното право да СЪДЕЙСТВАТ за провеждането на референдумите, веднага щом такива бъдат поискани, а след това безпрекословно да изпълняват решенията им, пък ако ще това решение да е политическите да се строят в колона и с тържествени пес-

ни да идат да се удавят в хронично преливащите ни реки.

Оттук веднага следва първият важен извод: **ПРАКТИЧЕСКИ ВСИЧКИ сегашни институции са излишни**, тоест политическата и административната система МОГАТ И ТРЯБВА да бъдат опростени. Според идеите на анархизма такова опростяване би оставило да функционира само **Общи местни събрания** (общински, селски, квартални, улични, блокови) на гражданите, което е още по-гъвкава и пряка форма от референдумите, на второ място – пряко избрани **местни Съвети**, които изпълняват волята на тези събрания, чиито участници могат да бъдат отзовани всеки миг, и накрая – отново пряко избрани **Координационни ко-**

мисии за съгласуване на народната воля, когато става дума за въпроси, проекти, задачи и проблеми, актуални за повече от една общини или сдружения.

Обхватът на решенията на Събранията и дейността на Съветите не бива да изключва нищо, което засяга живота, здравето, свободата и благополучието на хората – следователно волята на обществото обхваща както „политическите“ и административните моменти, така и икономиката.

Разбира се, ако споделите този извод, веднага ще налепят като орляк лешояди разни юристи, за да ви обяснят, че това не е съвсем така, а даже и съвсем не е така. Не се смущавайте, това им е работата, за това получават до-

ходи, далеч над жалките 500 и нещо лева месечно, под които не се живее, а оцелява, сякаш в условия на непрекъснато бедствие. И приказките на адвокатите за държавата и интересите на бизнеса ще ви отведат към следващия важен извод: **Член Първи от Конституцията не съответства на всичко останало в нея**, а тя уж има пряко действие. Точно това са свършили всички юристи, не от лошотия и глупост, а според пусната им поръчка – затова с пот на чело ще се постараят да ви изкарват малоумни аматьори. Та стърчи Член Първи Алинея Трета, който със следващите текстове е превърнат в нищо. Защо? За да може политическите партии, „други организации“ (бизнес групировки, за да не се чудите какво се има предвид) и държавните органи да НЕ ПОЗВОЛЯВАТ изобщо да се случи такова нещо като „осъществяване на народен суверенитет“.

Ботев още преди 130 години го е казал: **всяко правителство е заговор срещу народа.**

Третият важен извод от цялата тази статия е най-добре да го направите сами, за давайки си уместния в този случай въпрос: е и какво правим сега? •

Шаркан

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

С Е О К А З А Х А П Р Е К А Л Е Н О У Д Ъ Л Ж Е Н И

» » продължава от миналия брой

РР И ПРОЦЪФТЯВАЩОТО НЕРАВЕНСТВО В ПЪРВАТА ЧЕТВЪРТИНА НА ХХІ ВЕК

С всяко изминало десетилетие разрывът в доходите между най-богатите и най-бедните нации в света се увеличава. През 1820 г. той е бил 3 към 1, през 1950 г. – 35 към 1, през 1973 г. – 44 към 1, през 2002 г. – 75 към 1. През 2007 г. 500 милиардери в света (т. е. около 0,000 008% от населението на планетата) са имали общо 3,5 трилиона долара (т. е. повече от 7% от БВП и повече от половината най-бедна част на света).

Днес в САЩ вероятността да се измъкнеш от мизерията на бедните слоеве се оценява на около 9%. За последните 40 години тя е „пораснала“ само с 0,6%. (В „егалитарна“ Дания този шанс е около 18%). Даже в центъра на Европа – в Германия, в управителните съвети на най-крупните предприятия влизат само бели германци, макар да са учили с цветнокожите си сънародници в едни и същи елитни учебни заведения.

В разпределението на икономическите блага, светът постепенно се завръща към ситуацията през *la belle époque* от преди Първата световна война, когато 10% от „добрите семейства“ на Европа държат 90% от богатствата на континента. От 1914 до 1950 г. това съотношение се променя в полза на „средната класа“, но от 1970-те години досега едрият капитал се реваншира. „Експертите“ твърдят, че съвременните технологии позволявали да се ускори този процес.

Как всъщност се стигна до тук?

Причината не е в РР, а в свръхексплоатацията, чиито стражи – държавата или апаратът за насилуе (армия, полиция, съд, затвори и бюрокрация) и този на измамата и оглуляването, в чийто авангард са медиите, църквите и учебните заведения – гарантират този резултат. И ако уплашените, измамени, затъпени и доведени до апатия и безизходица маси, не се съвземат и организират за отпор, едва ли ще имат по-голям шанс да оцелеят от жабите, чиято вода в блатото се подрява бавно, докато се... сваят.

Залъгват ни, че в нововъзникващите високотехнологични фирми всички имали еднакви възможности, но практиката показва, че и при по-давяващото мнозинство от тях доминират белите (единственото забележимо изключение са пришълците от Източна Азия).

При тези условия, дори в САЩ, на страниците на луксозните списания, публицисти призовават правителството да създаде гарантирани работни места (знаеи-ки, че в рамките на капиталистическата система това е невъзможно), да повиши минималната работна заплата и т. н.

„Експертите“ твърдят, че такива мерки не могат да бъдат ефикасни: Структури, подобни на Рузвелтовите държавни програми за заетост, обезпечили работа за много американци в годините на Големата депресия, днес не могат да покрият изискванията от специалисти с висока квалификация и с голям опит. Групата безработни със силно различаващ се манталитет, произход и трудов стаж не може да се превърне за час или ден в екип от талантлив строители и инженери. От друга страна, правителството би могло да потърси подходяща работа за безработните специалисти и работниците, но ситуацията с чудовищно криминализирания американски град Камдън показва, че пред всички рационални алтернативи правителствената бюрокрация винаги ще предпочете безползните и нищо не решаващи „хуманитарни помощи“.

Колкото до минималната работна заплата, предварителни сметки на държавните финансисти сочели, че в САЩ увеличението ѝ могло да доведе до загуба на 1,3 милиона постоянни работни места и 550 хиляди на половин ставка, да повиши цените с 4% и – в най-добрия случай – да снижи нивото на бедността само с 15%... Какви са основанията на тези сметки? Едно от тях е прословутото „бъгство на капиталите“ към страните с по-ниски от най-ниските „отечествени“ заплати, но никой не иска да отговори на „законния въпрос“: **защо да не се създадат командоси, като еврейските, които заловиха Айхман в Аржентина на Хуан Перон?** Защото, в крайна сметка, кое е по-голямото престъпление **против човечеството**: да посипваш в „банята“ 5-6 милиона „чужденци“ в течение на 5-6 години с циклон Б и после да ги изгориш в крематориумите или за няколко десетилетия да осъдиш на полугладна смърт десетки милиони „съотечественици“, които в света на глобалните империи – в асиметричните и „симетрични“ войни – могат да достигнат до няколко стотици или милиарда „екземпляра“ от *човешкия род*?

Дългосрочните „плюсове“

Промишлените революции съвсем не са очевидни за своето време: в периода на буржоазните революции в Европа

от 1750 г. до 1850 г. качеството на живота на мнозинството от хората във Великобритания почти не се подобрява – целият ръст е концентриран едва в няколко области. Внедряването на машините предизвиква знаменитите бунтове на лудитите, недоволни от замяната на човешкия труд с машинен. Каквото и да се говори, **епохата на индустриализацията е твърде бурна – с висока степен на вероятност подобна ситуация да се повтори и през този век.** При това утежняващ фактор сега ще бъде заемането на работни места на „белите якички“ от роботи.

От друга страна, високата вероятност от автоматизация не е задължителна гаранция за провеждането ѝ. Японските заводи на Renault-Nissan например поголовно се използват роботи, но в Индия използването на местната работна сила се оказва по-„изгодно“, защото е по-евтина. Задълго ли обаче е това изключение от правилата? „Експертите“ твърдят, че независимо от всичко, днешният технически прогрес ще предизвика осезателен спад на заетостта, който едва ли ще бъде кратковременен.

Как ще се преживее това време?

Отговор те се надяват да намерят в първата Промислена революция, когато през втората половина на XIX век рязкото подобрене на положението на работниците и стремителният ръст на заетостта са предизвикани от ръста на образованост. Само че тогава Цар Капитал се нуждае от образовани наемни работи. Днес, макар че с Интернет може да се научи практически всичко и главно – безплатно, обучаващите се по тях няма да получат **връзките и познанствата**, които са главното, за което се плаща високата цена за реномираните висши учебни заведения. Следователно, въпреки усвояването на необходимите знания и навици и в „страната на неограничените възможности“ – САЩ, те не са основата на успеха, а връзките с парите и с властта, на които магистри, доктори и академици ще бъдат титулувани слуги.

Има и още нещо – върху разпространението на знанията – също както на оръжията за масово унищожение в XXI век – се налага... ембарго. Когато жителите на развиващите се страни поискат да се възползват от достиженията на онлайн образованието, чиновниците от Държавния департамент на САЩ, които разбират не по-зле от Франсис Бейкън, че знанието е сила, по искане на американското правителство закриват онлайн курсовете за студи-

енти от тези страни. Случаят е показателен: безплатните курсове, по същество, са приравнени с експорта на оръжия – това налага определени изводи за изключителната им вредност или полезност, в зависимост от гледната точка на даващия или получаващия знанията.

Какво е положението в Русия?

В руския сайт ERUDITO пише, че в Русия хората посвещават много малко време и ресурси за своето обучение в сравнение с жителите на страните от ОИСР (Организацията за икономическо сътрудничество и развитие). Сред причините са лошото знание на английски и неразвитата технологическа култура, но главната е общонационалната апатия, обхващаща огромното мнозинство от населението на страната, която е сред най-депримирани в света, макар че се **нуждае от всеобща автоматизация поради това**, че:

1. производителността на труда е извънредно ниска почти във всички области, освен (с известни уговорки) ИТ.

2. автоматизацията и роботизацията биха позволили да се прочистят отраслите, пренаситени със „свветски“ елементи: чиновничество, държавни нефтогазови компании, Уралмашинзавод и пр.

Авторите очакват техниката да премахне и чекистите в икономиката, подобно на излетелите от властта елестисти в Египет, които не предприели очакваните икономически реформи.

3. по най-скромни пресмятания, в Русия 25% от работните места са вредни (по други данни, те са повече от половината). Внедряването на машинния труд щял да бъде в интерес на всички руски хора.

Само че *ерудитите* са забравили някои гребни подробности: вече и за дипломираните няма работни места, а елиминирането на чекистите не може да се осъществи без участието на народа.

Остава ни да отговорим на един щекотлив въпрос: **как се обяснява едновременният ръст на безработицата и на богатството, ако трудът е източник на последното?**

Елементарно, г-р Уотсън! – След като количеството труд изобщи, и наемен в частност, се свива, като шагрен, за да се съхрани – а защо не и да се увеличи – чрез *свръхексплоатация*, Капиталът **остатъкства максимално остатъчния труд**. В резултат намаляват не само работните заплати. Посяга се на всичко, което съдържа някаква стойност: най-напред на така наречените социални придобивки (болнични, пенсии и пр.), после на доходите на „средната класа“: отдолу-нагоре: от

„долния“ ѝ слой, през „средния“ към „висшия“. Така, наред с оголзването на наемния, се посяга и на „свободния“ труд на „работещите за своя сметка“ от т. нар. свободни професии, след което идва ред на по-дребните капиталисти, после на средните, а защо не и на „по-малко едрите“.

В лакомията си, най-най-едрите искат „минимум държавна“, дори се появява и поддържа „либертарианското“ желание да закрият „Левиатан“ или да го „отмрат“ – такава е тайната на „анархо“-капитализма – идеология не само на гребните, но и на най-едрите глупави буржоа, които искат да отсекаят и гънера върху който са се разположили – Държавата.

Прогнозата е: или държавният капитал ще погълне всичките – и най-едрите „национални“ капитали в това число, или последните ще се разпадат и същевременно слезат в огромни частни мулти- или транснационални компани-империи със своите частни полиции, армии, затвори и концлагери, снабдени с всички модерни (и не чак до там) **средства за масово унищожение**. Понеже „сме много“, според изчисленията, на Земята трябва да остане от 250 милиона до един „златен милиард“... най-много.

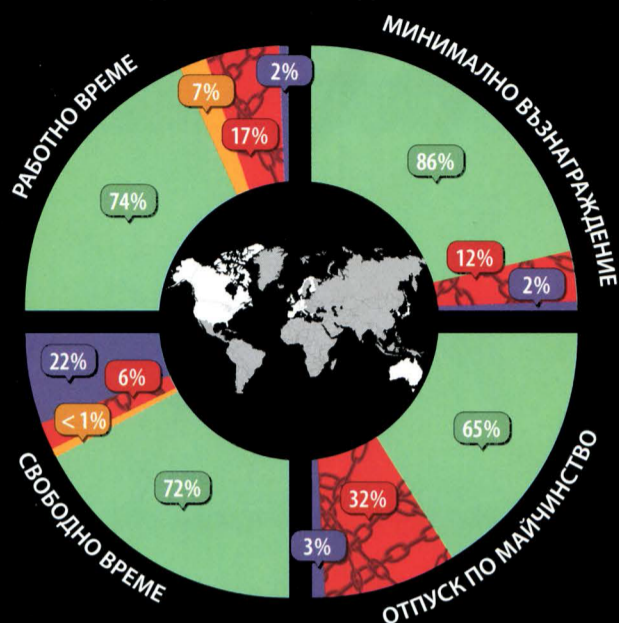
Тогава, изправен пред алтернативата да бъде „изявен“ или да извърши социалната революция срещу единствения или по-скоро **няколко „национални“ и многонационални капитали/канибали, човешкият род трябва да въстане, ако не иска да загине**.

Докакто през очите ни се разгръща **започналият вече „безкръвен“ сценарий** с постновички *Онази с косата*, конкуренцията – **борба на живот или смърт** между оцелелите няколко „частни“, „държавни“ или „международни“ империи ще продължи и ако **социалната революция** не я изпревари, *окончателното решение* на глобалния филистер – **войната** – ще изпрати всички ни, наред със **зоон политикон** – *в екарисажа* – където са „скелетите“ на много народи и цивилизации, на видове и родове (от динозаврите до изчезващите в наши дни тигри и слонове) и накрая ще угасне и самият живот върху планетата (може би без хлебarkите). Земята ще плува като Марс в пустошта на нашата галактика, в очакване на кораб от друг Космос, където живите, по-разумни и по-храбри същества са намерили начин и път към общество, което им е позволило да избегнат „**братската**“ могила, която ние, с **безразличието** или **собственото си малодушие**, сме позволили на **властта** и **алчността да изкопаят**, или... на Годо. •

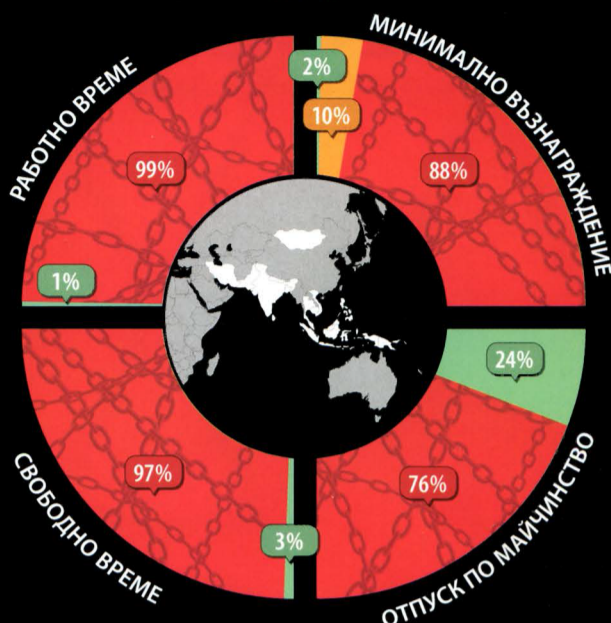
(Следва)

СЪВРЕМЕЕННОТО РОБСТВО

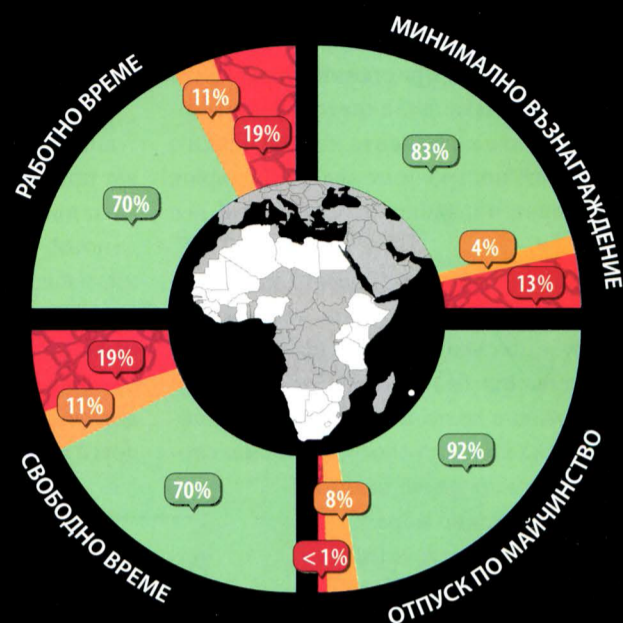
ИНДУСТРИАЛНИ ДЪРЖАВИ

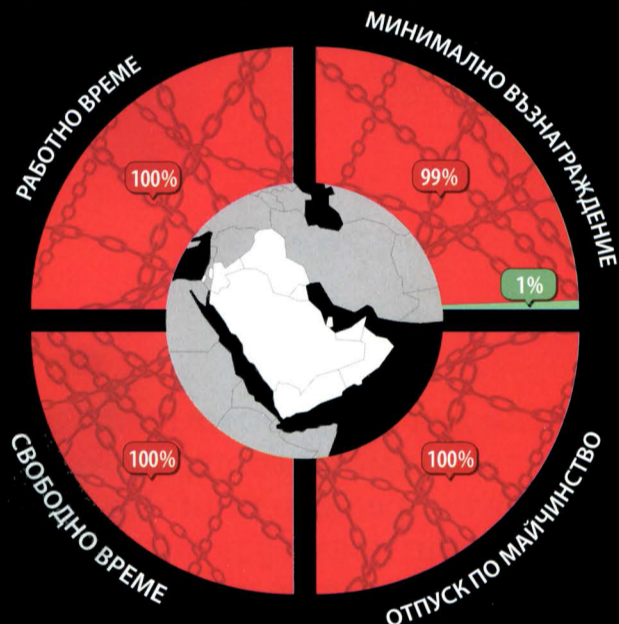
АЗИЯ

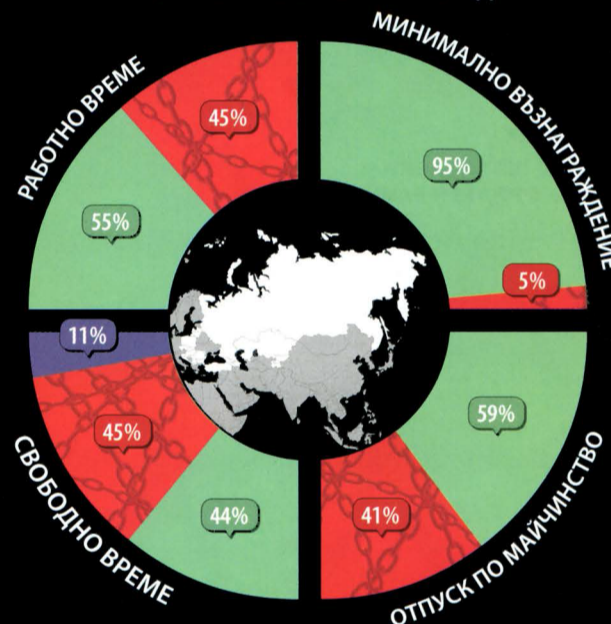
АФРИКА

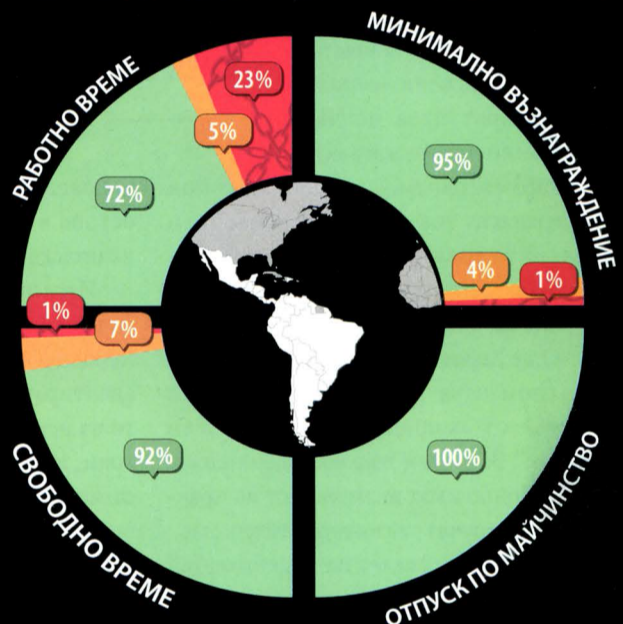
БЛИЗКИЯТ ИЗТОК

ИЗТОЧНА ЕВРОПА И ОНД

ЛАТИНСКА АМЕРИКА И КАРИБСКИ РЕГИОН

МИНИМАЛНО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ

- Зелено: Законово минимално възнаграждение, равно на или по-високо от това на другите работници
- Оранжево: Законово минимално възнаграждение, по-малко от това на другите работници
- Червено: Няма законово минимално възнаграждение за наети на домакинска работа
- Сиво: Няма информация / Федералната република без общовалидни разпоредби

СВОБОДНО ВРЕМЕ

- Зелено: Седмична почивка с еднаква продължителност или по-дълга в сравнение с други работници
- Оранжево: По-малка седмична почивка в сравнение с други работници
- Червено: Няма предвидено право на седмична почивка за наети на домакинска работа
- Сиво: Няма информация / Федералната република без общовалидни разпоредби

ОТПУСК ПО МАЙЧИНСТВО

- Зелено: Еднакви или по-големи права в сравнение с другите работници
- Оранжево: По-малки законни права в сравнение с други работници
- Червено: Няма предвидено право на отпуск по майчинство за наети на домакинска работа
- Сиво: Няма информация / Федералната република без общовалидни разпоредби

РАБОТНО ВРЕМЕ

- Зелено: Седмично работно време, равно на или по-малко от това на другите наемни работници
- Оранжево: Работно време, по-дълго от това на другите наемни работници
- Червено: Няма ограничение за седмичното работно време
- Сиво: Няма информация / Федералната република без общовалидни разпоредби

Три четвърти от всички наети на домакинска работа се трудят в два региона на света: 21,5 милиона (41 процента) в азиатско-тихоокеанския регион, където наред с Близкия изток работните условия са особено лоши; 19,6 милиона (37 процента) в Латинска Америка и Карибския регион, където социалното им положение е по-добро. Там в сектора е заета всяка шеста жена и 12 процента от всички служители.

7% Процентен дял на съответните наети в домакинствата

Държави, които са публикували данни за наетите за домакинска работа

Демокрацията умря. Да живее анархията!

» » » продължава от страница 3

но се изражда и започва да паразитира. С помощта на изборите, водещи до прилагането на принципа на суверенитета на народа не директно, а по заобиколен път, демокрацията въвлича гражданите в борбата не за равенство, свобода и справедливост, а само в борбата за властта, която се упражнява над тях – избирателите, над които тя господства. Защото в основата си демокрацията е построена единствено върху гласуването „за“.

Такова гласуване осигурява на кандидата за изборна държавна длъжност делегирането на права и пълномощия, които в преобладаващия брой случаи той използва само за собствена облага. Това положение устройва Демокрацията напълно: някой – който и да е той – ще бъде избран, процесът на възпроизводство на властта – съхранен, впечатлението, че тя управлява страната от името на народа ще продължи. Така че видимостта на политическата стабилност ще бъде постигната.

Изборите в анархистичната им версия имат различно значение. Те са средство за водене на борба с властта като такава. Следвайки този принцип, концепцията за анархистически избор – за разлика от конформисткия – превръща съглашателския вот „за“ в гласуване на първо място „срещу всички“.

Народът винаги е бил по-умен от властта. В масовото съзнание, стабилните, основани на реалните нужди и предизвикателства на времето, позиции се разработват много по-рано, отколкото в ума на политиците. Въз основа на гласуването „против всички“ се създава изцяло нов фактор на социално въздействие върху властта. В условията на нарастваща институционална криза на демокрацията, масовото обществено съзнание интуитивно напипва съвършено по-правилния път – властта, каквато и да е тя, трябва да се държи под мощния обществен-политически натиск.

Целта на такава гласуване е да консолидира опозиционните сили на обществото – не въз основа на партийните листи, а на оценката на действителното състояние на нещата в страната. В крайна сметка, именно върху тази основа трябва да се формира ефективен модел на взаимодействие между обществото и управлението на собствените му дела. В една демокрация, решенията фактически се вземат в условия на безрично-стимулиращ и с нищо не ангажиращ режим на работа. В анархистическия вариант това става на основата на императивно задъл-

жителна директива, идваща отдолу, от народа.

Днес, вместо избор на алтернативни решения, демокрацията предлага избор между различни лица, съперничащи си за място в държавната... копаня. Много избиратели вече са разбрали: каквито и прекрасни качества да притежават претендентите, каквито и сладки приказки да разказват, това няма да окаже абсолютно никакво съществено влияние върху работата на самата система на властта. Демокрацията затова така хитро е разделила властта на изпълнителна и представителна, та реалните лостове на управлението да се съхранят в ръцете на „върховете“, а на „низшите класи“ да се предостави възможност, веднъж на всеки четири, понякога на пет или седем години, да си поизераят на националната игра „Избери ме!“

В тази ситуация основният компонент, мобилизиращ властта да изпълнява функционалния си дълг, става анархистичният вот – „срещу всички“. В противен случай тя се превръща в своята противоположност или по-скоро разголява своята истинска същност: източник на корупция и съучастник в ограбването на населението, помагач в нарушението на гражданските му права и свободи.

Не бива да забравяме: изборите не са само начин за кадрово комплектуване на властта, но и всенароден референдум по въпроса за ефективността на нейното функциониране като система. В крайна сметка, в контекста на анархистическата логика, именно този показател трябва да има решаващо значение: ако гласуването „против всички“ изпревари останалите показатели на кандидатите за места в парламента, то изборите трябва да бъдат обявени за недействителни в съответствие с процедурата, предвидена в Конституцията, и да се повторят – най-добре без участието на провалилите се. Между другото, редът за преизбиране, в резултат на анархистическа победа на вота „срещу всички“, е предвиден от руското законодателство, като повторно – формално демократично – гласуване. Това обаче се отнася само за области с мажоритарни кандидатури. През последните години, поради нарастващото скорост гласуване „срещу всички“, се наблюдава тенденция резултатите от този вот да бъдат заличени чрез всякакви манипулации. По предложение на А. Вешняков се иска вотът „против всички“ да се премахне от практиката на изборите в областите с еднолучни кандидатури, а след това да бъде изваден от всички и всякакви избирателни бюлетини.

Гласуването „против всички“ далеч не е единственият симптом за приближаващата замяна на демократичната епоха с анархистическа. Произведенията на Михаил Бакунин и Пьотр Кропоткин – идейните основоположници на анархизма – се разграбват от книжарниците. Активен интерес към анархията проявяват и интернет-потребителите. Черно-червените анархистически знамена все по-често се появяват на масовите митинги и демонстрации. Нещо повече – което вече е абсолютно нечувано, – похвални думи за анархията започват да звучат от устата на авторитетни хора, които са в състояние да съдят за властта не по казано-речено, а от първа ръка.

Анархията – това никога не може да отрече – има потенциала на бунта, но би било глупаво да се каже, че всеки полъх на вятъра задължително е бремениен със смъртоносен ураган. В основата на анархизма е неговият стремеж за справедлива организация на живота, в противобъствие срещу пороците на властта.

Главното в анархизма е апотеозът на индивида, неговото самоуважение, морално-етичното му превъзходство над държавата, срещу която Асоциацията на свободните личности трябва да противопостави. Именно така третира идеята за анархията един от нейните основоположници – Пьотр Кропоткин.

За да притежава устойчивост обществото, неговото управление от една страна трябва да създава условия за висока ефективност на производството и икономиката, а от друга – да гарантира социалната справедливост и съблюдаването на гражданските права и свободи на личността. Окончателната победа на стоково-паричните отношения нанесе съкрушителен удар върху опита на демократичния режим да гарантира такъв баланс. В условията на тържество на тези отношения, пазарът започва да обслужва само интересите на бизнеса и на правителството. Ако нищо не я препятства, обективната логика на стоково-паричните отношения води неизбежно до концентрация на властта и богатството на единия полюс и на бедността и лишенията – на другия. Функционалното предназначение на анархията е да противопостави на процеса на тази поляризация енергията на народната съпротива.

Анархията по своята природа е идейно-политическа алтернатива на стихийната рационалност на пазарните отношения: ако от стоковото и парично обращение бъдат премахнати всякакви ограничения, то към аналогичен безпрепятствен режим започват да се стремят и индиви-

дуалните права и свободи на личността. С колкото повече свобода се ползва обективната логика на пазара, толкова по-енергично се проявяват анархистическите настроения в обществото. В Москва през 2003 г. броят на милиардерите се удвои – от 17 на 35. Трябва ли да се изненадваме, че по анархистически настроен Русия днес е безспорен лидер?

Ще стане ли анархията независим фактор на общественото мнение и политическото поведение на гражданите? Всички дискусии за необходимостта от създаване на гражданско общество в Русия са констатация на едно много тревожно обстоятелство: натрупаният в народа взривен потенциал от критично отношение към положението в страната е достигнал опасно ниво.

Какво може да бъде руското гражданско общество? Най-вероятно своеобразен социално-политически трансформатор, понижаващ прекомерното социално-психологическо напрежение до нормалното му „работно ниво“. В по-голямата част на народа вече се затвърдило мнението, че трябва да плаща изключително висока цена за реформаторските трансформации, а властта някак си се „измъква“ от възмездие. Мнозина не желаят да чакат, за да предявят сметката на властите. На някои места вече го правят. В Ульяновска област, например. Там, заради масовото гласуване „против всички“, практически се провалиха изборите – властта едва не падна чрез избори на всички нива. И Държавната Дума, и регионалното Законодателно събрание, и общинските власти. Следващата стъпка са изборите за губернатора.

Може да се предположи, че неукротимият метежен руски дух търси някаква нова форма на превъплъщение – и с течение на времето неизбежно ще я намери. Затова идеята да се търси конструктивен, съзидателен изход за натрупващата се в недрата на руското общество метежна енергия е съвсем своевременно.

Гражданското общество от нов тип, с което е бременина Русия, трябва преди всичко да доведе до появата на невиждан досега механизъм за мирен диалог между руската власт и гражданската опозиция. Тази опозиция трябва да получи възможност да се формира не в рамките на създадената вече политическа система, не в редиците на партиите, съюзите и асоциациите, във всевъзможни политически тонове и оттенъци, а непосредствено в народната среда, в съзнанието на самите граждани, започващи да усещат себе си като субект на голямата национална и меж-

дународна политика. Гражданското общество, за което става дума, не е министерско-депутатско общество, нито командно-административно, а на индивидуално-личната гражданска инициатива, което, като начало, трябва да застави властта да уважава народа за това, че не я обича, и да доведе до изработване на концепция за нравствена отговорност на „върховете“ пред „низните“. Създаването на такова гражданско общество ще означава тържество на анархията. Важното е да се разбере, че анархията не отменя по-рано достигнатото. Коренната разлика между демокрацията и анархията се състои в това, че демокрацията все още счита, че именно властта, избрана по демократичен път, е в състояние да води делата към достигане на провъзгласените цели. Ресурсът от добра воля и гражданска отговорност обаче, както вече беше казано по-горе, е изчерпан от демокрацията през предшестващите я етапи.

Анархията твърдо стои на диаметрално противоположна идейно-политическа позиция: властта по силата на присъщата си егоистична природа може да работи (и то временно) за обезпечаване на свободата, равенството и братството, за въплъщение на суверенната воля на народа, само по принуда. И още по-добре – под постоянно висещата над нея заплаха за ликвидация.

Ако отхвърлим всички преубеждения и предрасъждания, и главно – съображенията за лична изгода и политическа корист, става съвършено ясно: анархията не е нищо друго, освен терминологичен синоним на декларацията, начертана върху всички конституционни скрижали:

Единствен носител и притежател на върховната власт в страната е народът.

3. Отрицание на отрицанието

Неизбежното пришествие на анархията и нейната победа над демокрацията е една утопия. Суровата истина за живота е: никога отделната личност, с нейните права и свободи, няма да започне да управлява света! Това твърдят всички мои опоненти, обединени в политически партии.

Потвърждавам: да, утопия е, точно такава, каквато го преди нея са били всички други духовно-нравствени и идейно-политически концепции – авторитаризъм, тоталитаризъм, елитаризъм, болшевизъм, прагматизъм, демокрация и всички други „изми“ и „ации“.

Всички те са били символ верую, в краен случай – убеждение. Сами по себе си, те не създават живота, а само фор-

» » » продължава на страница 9

Да премахнем, а не да погменим парите

КРИТИЧЕН ПРОЧИТ НА „ВЕЛИКАТА АНАРХИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ„ ОТ КОНСТАНТИН АВРАМЕНКО ОТ АПРИЛСКИЯ БРОЙ

Съвременният свят наистина стои на ръба. Но гали за това са отговорни парите като феномен, като инструмент, като АТРИБУТ на капитализма? Авторът бърка причина и следствие, сякаш почнем ли да мерим труда на всекиго в киловатчасове, всичко по чудо ще се промени.

Ако анархическата теория приемаше подобен формат на „справедливост“, то не би постулирала лаконичното описание на строя, за който ни мотивира да се борим: **от всекиго по способностите и възможностите, всекиму според личните потребности**, ограничени единствено от физически възможното да бъде произведено. Но ние точно таква описание дефинираме, следователно него смятаме за реализирана справедливост – **правиш каквото можеш, получаваши от каквото се нуждаеш**.

Парите са белег на търговски отношения, размяна чрез „мерене на вложения труд“. Ако не започнем изкореняването на тези отношения, ще ни сполети катастрофа. Провал на опита да се построи общество на всеобща и безусловна свобода. Парите ще станат

излишни, само ако човечеството ОТКАЖЕ да се нуждае от тях, да ги използва, независимо под каква форма са те.

Паразитите не са само в държавните институции, но и във финансовите, в предприемаческите и търговските. Анархокомунизъм или се строи направо, още от основите, или никак – заложим ли фундамента от капитализъм, бил той и „народен“, комунистическата надстройка просто ще се срине поради напрежението да е чучната върху крив за нея терен.

Съгласен съм с автора, че човечеството се нуждае от енергия. И че я имаме от Слънцето, чиято мощност е 3846 милиарда ТЕРАВАТА. Но нима усъвършенстването на технологиите за усвояване на слънчевата енергия се нуждае от пари или „нещо като пари“? Нуждаят се само от организация, научна и инженерна мисъл. Конструкторите да работят над новите технологии, без да се тормозят какво ще ядат семействата им и те самите, без да се разсейват дали ще набавят консумативи и апаратура в лабораториите си – защото ще получават нужното, както спо-

ред ПОТРЕБНОСТИТЕ им на хора, така и според нуждите на специалисти, създаващи полезни за обществото инструменти.

Влюбването в „алтернативна“ енергетика само заради прилагателното, не е най-добрият подход. В света на бъдещето има място и за ядрени устройства, и за класически топлоцентрали, стига да са изпитани не от гледната точка на печалбарството, а в светлината на всеобщата полза. Перките на ветрогенератора освен че секат птици, без вятър не се въртят, а вятърът е непостоянна стихия. Производството на оловни акумулатори, все още най-добрите за съхраняване на голям заряд, коства някому здравето в това вредно производство. Преносът на електроенергия изисква съоръжения, оставящи белези по околната среда, със загуби на мощност по трасето, което означава свръхмощност на източника.

Авторът пропуска, че днес реално „всеки“ има достатъчно количество енергия, но малцина от имащите се запитват нужни ли са им държави и корпорации. Не се пи-

тат поради съществуването на репресивен апарат. Поради втълпените от детинство навици. Поради обикновената предпазливост да предпочетем питомното пред гонене на дивото. Поради дискредитирането от всякакъв сорт узурпатори и измамници на идеите за справедлив строй, оттам и недоверие към съответните лозунги.

Щом, както казва авторът, изходът е в разрушаването на днешната стоково-парична система, то защо е нужно да си запушваме този изход с друга стоково-парична система? Именно така се получава, щом ще водим пак търговия, само гето ще си водим сметките не в долари, евро, рубли или юани, а в киловатчасове „чиста енергия“.

Нека не фантазираме за горещи и студени синтези, нито да се отдаваме на митологията за чудесата на Тесла, а да правим онова, за което сме сигурни от практиката, че работи. Но при това и да не изпагаме в традиционализъм. Обемният принтер може да печата и палеолитни каменни брадви, също както модерните стругове отпреди 25 години можеха да

точат алебарди, но нужно ли е? Прогрестът не се състои в това да правиш с нови технологии стари неща, след като се отваря възможност за производство на принципно нови устройства, включително и средства за самозащита, индивидуална и групова, не непременно репродукции на сегашните оръжия. Да не насилваме пластмасата да издържи на динамичните напрежения, каквито изпитват огнестрелните оръжия – има и други, по-добри концепции. Качествен скок е не когато правим „все по-големи пушки“, а когато постигаме същия краен резултат БЕЗ ТЯХ. Тук се иска повече мислене, знания и творческа фантазия, отколкото бянове за Тесла.

И най-важното – свободата, революцията се брани не толкова с оръжия, макар да не са за пренебрегване, колкото пак със СВОБОДА, с организирана ВОЛЯ и МИСЪЛ – нестандартна, истински алтернативна, в духа на бъдещето, а не робувайки на образци от миналите векове, напоени с всичко, което отричаме и от което се стремим да се измъкнем. •

Шаркан

ТЕМА НА БРОЯ:

Демокрацията умря. Да живее анархията!

» » продължава от страница 8

мират нашите представи за него. Въпреки това, понеже светът се променя, и мнението на хората за това как той да се погрее – също се променя. Една утопия умира, друга заема нейното място. Човешкото общество се развива само чрез преодоляване на утопиите.

Порици за социално-политически колективизъм, солидарност върху партийно-организационна основа – някъде все още това се усеща. Но то е просто оригване на миналото, рецидив на идейно-политическата инфантилност. Хората започнаха да осъзнават, че музика може да се изпълнява на четири ръце или от оркестър, но тя се ражда само в ума и от таланта на един човек. Именно личността, с нейните граждански амбиции, а не тълпата, даже строена в партийни колони, възпява в себе си идеята за прогреса.

Най-жизнеспособно е онова общество, в което всеки сам взема решение и носи за него отговорност. Болшевизмът затова и пропадна, защото възпяваше в себе си идеята за единоумислие и единогла-

сие. Демократическият плурализъм е само модифициран политически фантом на единогласие в идеята на управляващото болшинство. Но и тази идея изчерпа себе си.

Разочарованието от демокрацията, което днес е обхванало Русия, неизбежно влече със себе си отхвърляне и на нейната партийна система. Анархията, идваща на смяна на демокрацията, също е утопия, илюзия, но само като общо заключение. Докато тя изчерпа себе си, и предстои да поддържа равновесие между стремежа на хората към максимална свобода за постигане на материално благополучие от една страна, и необходимост от обезпечаване на правата и свободите на личността и на човешкото достойнство – от друга.

Въпреки това, неизбежно ще настъпи момент, когато анархията ще достигне предела на своето диалектическо отрицание и сама ще бъде преодоляна. Не мога да кажа кой модел на социална организация и управление ще замени анархията. През ума ми не минава нищо друго, освен... Царството Божие.

Виктор Ге, политолог

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Един въпрос за „славната“ годишнина от атенцията в църквата „Света Неделя“

Властта в 1925 г. знаела ли е за атенцията в „Свети Крал“ на 16 април и ако „да“, предумишлено ли ги е оставила да го извършат?

Основанията ми да го задам са следните:

1) В Пазарджишкия затвор бях заедно с предпоследния директор на полицията (преди 9.9.1944) – цанковистът адвокат Димчо Соколов, изключително интелигентен тип със следната история:

Някъде към 15 август 1944 г., все още в качеството си на директор, той получава донос за предстояща съвместна, нелегална среща между членовете на Политбюро на БКП и ръководството на „НОВА“, т. е. Добри Терпешев. Димчо дава нареждане на полицията в 10 часа сутринта да блокира квартирата на срещата, а в 9 часа се явява *ан персон* и предупреждава „конспираторите“, че ще бъдат арестувани в 10 ч. и по всяка вероятност... ликвидирани. След случая Соколов си подава оставката.

В знак на благодарност, ОФ-власт или „народният съд“ не го осъжда на смърт, а на доживотен затвор. Димчо почина от сърце на 3 май 1954 г. В

*Полицията е имала
агентура във всеки
един ЦК на БКП от
1923 до 1944 г.*

килия № 3, в смъртното и наказателно отделение на Пазарджишкия затвор, известно още като „зад завесата“.

Та въпросният висш полицай казваше (не само на мене), че от 1923 до 1944 г. не е имало нито един ЦК на БКП, в който да не са имали своята агентура.

2) Хитрецьът, „народен цар“ и тих убиец – Кобурготски (№ 2, за когото син му – № 3 – казва, че през целия си живот таткото е подписал само една смъртна присъда) или Борис III „закъснява за погребението на генерал Константин Георгиев“ с половин час – и атенцията го сварва на път...

3) Показанията от 13 листа пред съда по процеса срещу Фригман, Коев и Загорски на шефа на политическия отдел на Обществената безопасност (ДС) г-р Михалчев оп-

исват с такива невероятни подробности структурата и делата на болшевишката „конспирация“ в III-то БГ-царство през тези години (1923-25), включително имената и длъжностите на всички „конспиратори“ и техните истории, че би трябвало да се елиминират всякакви съмнения относно планираното ликвидиране на крайната и умерената левица...

Това мисля трябва да се каже във вестника на всички, които продължават да оплакват т. нар. български елит от дясно, който, ако го стопиш целия, не би могъл да отлееш само малкия пръст на левия крак на един Гео Милев.

Две думи и за шмекерската „леващина“ на атензаторите, които мърсят голямата дума терорист: ако не бързаха да си спасят кожата и изчакаха да се съберат всички, всичко можеше да завърши другояче или най-малкото: „всичко тайно щеше да стане явно“, както е казал евангелистът. •

Г. Константинов

ПП: Единственото, в което не съм сигурен е датата (15 август 1944 г.) за разказа на Соколов. Минали са повече от шест десетилетия...

121 ГОДИНИ ОТ ГИЛОТИНИРАНЕТО НА ЕМИЛ АНРИ

Смелост, приятели! Да живее Анархията!

ОТКЪС ОТ ЗАЩИТНАТА РЕЧ НА АНАРХИСТА ЕМИЛ АНРИ ПРОИЗНЕСЕНА ПРЕД ПАРИЖКИЯ СЪД, 1894 Г.

„Господа съдии!

...Единственото, което искам, е да обясня своите действия и разясня причините, които ме подбудиха да ги извърша.

Отскоро станах анархист. Едва през 1891 г. се присъединих към революционното движение. Дотогава бях част от една среда, изцяло напоена от съвременната нравственост. Поставен в тази среда, бях свикнал да уважавам отечеството, семейството, властта и собствеността.

Възпитателите на съвременното поколение обаче забравят твърде често, че животът с неговите борби, несправедливости и престъпления сам отваря очите на невежите и им показва действителността.

Това се случи и с мен. Казвах си, че животът е лесен и вратите му са широко отворени за интелигентните и енергични хора – опитът ми доказва, че само безсрамниците и бюдолизците сядат на неговата богата трапеза. Вярвах, че обществените учреждения почиват върху равенството и справедливостта, а видях около себе си само хитрост и лъжа.

Всеки нов ден откъсваше от мен по една излишна илюзия. Накъдето и да обръщаш своя поглед, виждах все едно и също: радост и наслаждение при едни, скръб и немотия при други.

Скоро разбрах, че великите гуми като чест, дълг, саможертва, които бях научен да почитам, не са нищо друго освен маска, която прикрива най-срамните мръсотии.

Фабрикантът, който създава колосално състояние от труда на своите работници, които в същото време търпят ужасни нужди, се счита за честен човек;

Депутатите или министрите, всякога готови да се продадат – за отгадени на общественото благо.

Офицери, които стрелят срещу седемгодишни деца – за хора, които са изпълнили своя дълг, а министър-председателят ги поздравява в парламента.

...Достатъчно е да кажа, че станах враг на това общество, което считах за престъпно.

За кратко време бях привлечен на страната на социализма, но бързо напуснах тази партия. ...Видях, че социализмът всъщност не изменя нищо от съществуващия ред на нещата; той запазва принципа на властта, а този принцип – каквото и да казват онези, които наричат себе си свободомислещи – не е нищо друго освен остатък от вярата във висшата сила.

Чрез науката се запознах с действащите сили на природата. Станах материалист, безбожник – узнах, че вярата в Бог се отстранява от съвременната наука като непотребна вече.

Но, каква трябва да бъде новата нравственост, която е в хармония с природните закони и която има за цел да промени стария свят и да направи човечеството щастливо?

Тогава се срещнах с няколко другари анархисти. По-добри хора не бях виждал преди. Още в началото ме привлякоха техните нравствени принципи. Исках да се сближа с тях. Пълната им искреност и дълбокото презрение към всички прегради с ми гопаднаха и поисках да се запозная с идеала, който бе направил тези хора тъй неприличащи на онези, които бях срещал по-рано.

Този идеал намери в мене почва, напълно подготвена от моите собствени наблюдения и размишления. Благодарение на нея моите мисли, неясни и объркани дотогава, приеха определена форма – аз станах анархист.

...Руският революционер Херцен е казал: „Едно от двете: или ще наказваме и ще вървим напред, или ще прощаваме и ще буксуваме на сред пътя...“

Ние не искаме да прощаваме, нито да буксуваме на сред път, а да вървим напред, докато революцията – цената на нашите усилия – не увенчае нашето дело, като създаде един свободен свят.

В тази безпощадна война, обявена от нас на буржоазията, ние не искаме за себе си милост. Ние убиваме, но и сами знаем как да мрем.

Равнодушно чакам вашата присъда. Зная, че моята глава не ще падне последна. Ще паднат и други, защото тези, които умират от глад, започват вече да намират пътя към кафенета като „Терминюс“. Към кървавия списък на нашите мъртви вие ще добавите и нови име-

на. Но и на вашето царство скоро ще му видим края...

Бесихте ни в Чикаго, клахте ни в Германия, трошихте ни костите в Херес, стреляхте по нас в Барселона, качвахте ни на гилотината в Париж – но никога няма да унищожите анархизма.

...Той е навсякъде, неуловим е и накрая ще ви затрие. •

Емил Анри

Емил Анри е роден на 26 септември 1872 г. в Барселона, Испания. Произхожда от богато семейство, проявява се като блестящ ученик, има възможност да следва във Вишето политехническо училище, където учат много от децата на френската управляваща класа.

Вместо това, той започва да обикаля различни градове на Франция, работи мръсна и зле платена работа. Заминава за Венеция, където изучава часовникарския занаят. По-късно това ще му бъде от полза при направата на бомби със закъснител.

За бомбата, заложена в парижкото кафене „Терминюс“, Емил Анри е заловен от полицията. Властите го осъждат на смърт. На 21 май 1894 г. е гилотиниран. Неговите последни думи също стават послание: „Смелост приятели! Да живее Анархията!“

СВОБОДАТА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ от Епистолие и Волни >>>

ТРОЦКИ ИЗДАВА ЗАПОВЕД ЗА МАСОВИ РАЗСТРЕЛИ НА РАБОТНИЦИ, ВОЙНИЦИ, МОРЯЦИ, ЦЕЛИ СЕМЕЙСТВА...

КРОНЩАД

РЕЛИГИОЗНАТА ЧУМА

Докато имаме господар на небето...

Според анкетни проучвания на ООН през 2012 г. 59% от хората по света са религиозни, 36% са нерелигиозни, а 13% са абсолютни атеисти. Към 2012 г. на планетата Земя лъгосят 4200 религии, като 10-те най-големи световни религии са: Християнството с 2 милиарда и над сто хиляди вярващи, Ислямът, изповядван от 1 милиард и 500 хиляди правоверни, Индуизмът с над 1 милиард поклонници, Будизмът рекрутира 380 милиона адепти, Конфуцианството – 370 милиона, Шинтоизмът – сто милиона, Сикхизъм споделят 28 милиона, Юдаизъм е религията на повече от 14 милиона евреи, Бахайството възприемат 7 милиона богомолци, а Джайнизъм се радва на почти 5 милиона последователи. В днешната Република България са регистрирани около 100 вероизповедания, като православието продължава да се пласира като едва ли не единствената неопетнена от инквизиции, джихади и пр. „добричка“ вяра.

Инквизицията на Православната религия обаче е била далеч по-безмилостна от католическата. Православната църква преследва еретиците и друговерците с

канибалска стръв. Фанатизираните майфи от православни свещеници със садистично сладострастие участват в развихрените от тях оргии на нескончаемите религиозни чистки. Многобройни данни за зверствата на православно-то духовенство се съдържат в книгата на Ефим Грекулوف „Православната инквизиция в Русия“, издадена през 1964 г. Едва ли случайно един от ръководните чекисти в антуража на Сталиновия копоу Лаврентий Берия, а именно Всеволод Меркулов, твърде често повтарял на подчинените си: „В унищожаването на враговете на съветската власт обезателно трябва да вземаме пример от безкомпромисната борба на нашата Руска православна църква срещу еретиците и друговерците!“ В случайно оцелелите летописи Новгородският архиепископ Лука Жидята, живял през 11-ти век, е наречен зверояд. Този садистичен мъчител собственооръчно рязал еретически глави, езици, ръце, носове, уши, бради, разпъвал на кръст и измислял какви ли не други пъклени мъчения срещу неправоверните. Владимировският епископ, някой си Фьодор, пък лично обезглавил над

3 хиляди безбожници, а други хиляди разпъвал по стените на къщите. Периодично свикваните многобройни църковни събори осъждали на изтезания и изгаряне на клада всеки мъж и всяка жена за най-малкото провинение срещу православно-ната вяра. Така през 14 век в Новгород и Псков православните попове се разправили зверски с над 50 хиляди стриголници – следовници на българските богомили. А през 1490 г. Новгородският епископ Геннадий предприел истински лов на десетки хиляди еретици, които били заставяни да седнат с лице назад с нахлузени връз главите им „дяволски“ калпаци с рога, а върху гърдите им закачвали табели с огромен надпис: „Това е сатанинско войнство!“ Впоследствие ги изгаряли на клада с тъй наречения бавен огън, където смъртта настъпвала по много по-мъчителен, кошмарен начин. Московският митрополит Фотий винаги одобрявал и всячески поощрявал позованото физическо унищожаване на еретиците. В църковни послания от 1416-1425 г. той благодарил на псковчани за безмилостното унищожение на еретичната напаст. През 1685 г., по настояване на

руския патриарх Йоаким, руската принцеса София издала против старообредниците Указ, съдържащ дванадесет страховити алинеи, постановяващи старообредците да бъдат абсолютно унищожени! Затворниците били натиквани в подземия с тъй наречените „земни тъмници“, тоест изкопани ями, повече от 2 метра дълбоки. Спускали ги там с оковани във вериги ръце и крака, и едри като котки плъхове ги изяждали с ненаситна стръв. В същия този Указ се мъдрела алинея, според която ако някой старообредец даже се разкае и причести, то пак трябва смъртно да се линчува без никакво милосърдие. За да се спасят някак си от свирепите гонения и непоносимите мъчения, на които били подложени от царските теократични дори започнали да се самозапалват. Освен това Руската православна църква анатемосвала всички древни, антични и арабски писмени източници, нарочени за черно книжие, и безцеремонно ги подхвърляла на аутодафета. (Йосиф Волоцкий: „500 лет инквизиции в России“, Москва, 1997 г.)

Чудно ли е, че и бившите ербап марксистско-ленинисти,

особено пък предишните съветски партком и КГБ-кадри, презърнаха православно-византийските, имперски скрижали? Особено ярък пример в това отношение е всеизвестният кагебист Владимир Путин, изживяващ се като някакъв всеруски император, едва ли не пряк потомък на немкинята Екатерина Велика!

Преги повече от 100 години анархистът Йохан Мост в книгата си „Религиозната чума“ е дал еднозначен, съкрушителен отговор на религиозната казуистика и именно затуй тази книга липсва и до ден днешен по лавиците и стелажите на книжарниците и библиотеките! Както впрочем едва ли ще попаднете там и на друга наистина автентична анархистка литература. Затова и днес гръмогласно звучи като аксиоматична прегипотеза за безпрекословната свобода на човечеството проникателната констатация на непоколебимия анархистки бунтар Михаил Бакунин: „Докато имаме господар на небето, ще си останем роби на земята!“ •

Марин Караиванов – Макар (със съкращения)

СВОБОДАТА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

от Епископице и Волни

КРОНИКА

ЗА ДА ПОТУШАТ БУНТА В СТРАНАТА, ПРАВЯТ ФИКТИВНИ ОТСТЪПКИ В ПРОДОВОЛСТВИЕТО (ВНАСЯТ ХРАНА ЗА 10 МИЛИОНА РУБЛИ ОТ ЧУЖБИНА). ПАРТИЯТА – И ПО-СПЕЦИАЛНО ЗИНОВИЕВ – ЗАПОЧВАТ ДА СЕ ДЪРЖАТ КАТО ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА КАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА КЛАСА.

В УПРАВЛЯВАНИЯ ОТ ПАРТИЯТА ПЕТРОГРАД Е ОБЯВЕНО ОБСАДНО ПОЛОЖЕНИЕ. В КРОНЩАД – ВСЕ ОЩЕ НЕ.

РЕВОЛЮЦИОННИЯТ КОМИТЕТ ИЗЗЕМВА КУПИЩА УКРИТИ ХРАНИТЕЛНИ ЗАПАСИ ОТ КЪЩИТЕ НА МЕСТНИТЕ ПАРТИЙНИ КОМИСАРИ.

АНАРХОБИБЛИОТЕКА

Автобиографични бележки на Тодор Арнаугов

Автобиографичните бележки на анархиста Тодор Арнаугов обхващат времето от неговото раждане през 1915 г. до началото на 1949 г., когато за последно е „освободен“ от Държавна сигурност.

На 33 страници се излизват 34 години от живота на човек, който без патетичен драматизъм и мъченичество разказва за репресиите на държавата в лицето на ДС, за „ухажването“ от болшевишката власт, която в последствие ще „накаже“ него и другарите му в Плевенския лагер, защото „останахме верни на нашите идеи, чисти и неопетнени“.

След многото изброени имена, след стъпките, които читателят извървява заедно с автора, остава да звънти чистотата на думата „другар“ и да прежулва въжетата на властта, която всякога иска да овърже тялото и духа на свободата.

Книгата може свободно да се сваля като PDF файл от: <http://lib.a-bg.net>

CM

ДРЪЖТЕ КРАДЕЦА!

Мразя крадците

» » продължава от страница 1

гомовеите си изтърбушени готам, че понякога и кабелите в стените липсват.

И искат да ги няма.

Но за да се отървем от крадците, трябва да знаем кои са те.

Крадецът иска повече пари. Колко от нас не искат? Крадецът взема чуждото, за да забогатее. Колко от забогателите не са го правили? Крадците, от които се страхуваме, се отличават не по алчността или по склонността си към кражби, а по това, че въпреки кражбите си остават бедни.

Статистически, огромната част от крадците са бедни. В повечето случаи техните жертви също са бедни. Колкото по-богато живееш, толкова по-малко вероятно е да пострадаш от престъпление на улицата.

Така наречената битова престъпност е процес, в който едни бедни хора крадат от други бедни хора малкото, което им е останало, след като са минали големите крадци – събирачите на данъци и сметки.

Някои буквално са принудени да крадат, за да оцелеят. Други крадат в напразни опити да забогатеят. Но рядко успяват.

Колкото и да ги мразим, от крадците няма спасение. Те са страничен продукт на уредбата на обществото ни – докато има недохранени, докато богатството е нужно, за да живееш добре, ще се намират достатъчно мотивирани хора, за да крадат. Без значение колко жестока, безкомпромисна и вездесъща е полицията.

Страхуваме се от хората, които не притежават даровете на природата, не притежават труда на ръцете си, откраднати са им дори възможността за достоен живот и чувството за собствена значимост. А от онези, които притежават природата, труда и живота на хората, чакаме спасение. Тях не мразим. Не ни стига кураж да си признаем, че те са истинските крадци, защото самата собственост е кражба. Че за да няма кражби, трябва да няма бедни. •

Замък

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура (в два тома) – Рудолф Рокер	10 лв	
14. Бакуниновата теория и практика на социалната революция – Г. Константинов	9 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една въпроса – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.05.1886 г. чикагските работници обявяват обща стачка за 8-часов работен ден.
- От 03.05. до 09.05.1937 г. в Барселона се извършва опит за контрареволуция от страна на правителството с помощта на Нападателните отряди и комунистите. Седмица, отбелязана в историята като „майските събития“ от 1937 г.
- На 04.05.1903 г. в с. Баница е убит Гоце Делчев.
- На 05.05.1937 г. в Барселона е убит от Сталинското НКВД италианският анархист професор Камило Бернери.
- На 06.05.1925 г. е разстрелян, заедно с още четирима четници от Сливенската анархистическа чета, поетът Димо Петранов (Разколник).
- На 12.05.1952 г. в концлагера „Белене“ е разстрелян анархистът Иван Николов Йондов от с. Търновлак, Кюстендилско.
- На 14.05.1940 г. в Торино умира Ема Голдман.
- На 15.05.1925 г. в софийските казарми е удушен поетът и редактор на списание „Пламяк“ Гео (Георги) Милев.
- На 16.05.1864 г. е заточен руският писател и революционер Николай Чернишевски.
- На 18.05.1789 г. избухва Великата френска революция.
- На 19.05.1990 г. в Казанлък се състои възстановителната Национална конференция на Федерацията на анархистите в България (ФАБ).
- На 20.05.1814 г. в Прямухино, Тверска губерния е роден анархистът Михаил Бакунин.
- На 21.05.1879 г. в Париж е гилотиниран безвластникът Емил Анри.
- На 25.05.1879 г. в с. Хърсово (Разградско) е роден известният български анархист Върбан Килифарски.
- На 25.05.1924 г. в Дупница е родена партизанката анархистка Петрана Димитрова Лисичкова.
- На 28.05.1925 г. в местността „Гайтановец“ са убити анархистите Мариола Милкова Сиракова, Мина и Марийка Василеви, Желязко Иванов Ириканаклиев и Пенчо Колев с още 8 антифашисти.
- На 29.05.1988 г. в София умира анархистът Георги Димитров Кюртов (Карамихалков), един от последните редактори на в. „Работническа мисъл“.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател 10 лв
2. Владимир Великов 20 лв
3. Иван Иванов, Коларово 30 лв
4. Александър Наков, Перник 10 лв
5. Христофор Нгуен 100 лв
6. Костадин Зяпков, Пазарджик 30 лв
7. Желю Желев Влаев, Стара Загора 20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2015 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

